

Gabriela Grznárová,

2

Jeden decembrový podvečer

Dnes, v o tri čísla väčšom nebi,
vyčkáva súmrak na dary.

Tam možno niekto zabalí
aj tvoje večné - keby, keby ...

A možno práve do balíčka
z belasých snov a mliečnych ciest.

Čo všetko sa dá z neba zniest',

tak neváhaj a chvíľu vyčkaj.

Záhradou blúdi slepá zima.

Keby si chcel, tak nechytí ma.

Danajské dary bez záruky.

Súmrak ich ťahá po meste.

Hore dávajú po hviezde,

len ty máš večne prázdne ruky.

Mame

Už dávno nie si na dvore
a záhrada je dávno smutná.
Aj višne kľačia v pokore.
Po nociach pláče stará studňa.

Zdá sa, že márne krotí čas
ten, čo má prísne právo veta.
Po prstoch z neho odchádzaš.
Bolesť je ako holá veta,

čo čaká, kým ju obalí
myšlienka ako vodu hrádza –
každý, koho sme dostali,
naozaj nikdy neodchádza.

Odstrihnutie

To, čo sa deje medzi nami,
už nezachráni tona kvetín.
Zo srdca skladám origami
do tvaru vtáka, čo si letí
nad hlavou višne v našom sade,
nad rukou páňka (z čistej medi),
no vidíš a mám po nálade
a to mi vôbec nejde k pleťi.

Premieňanie

Večer je taký ako ... Vlastne,
všetko je iba paranoja.

Dážd' sa tu nemo mení na sneh
a táto báseň chce byť tvoja.

Sneží. To voda klame telom.

Aj vlasy sa ti zabelili.

Vie, že máš rád sny celé v bielom
a ženy s tvárou chorej víly.

Padá a rastie (ako z vody)
a odráža sa od mesiaca,
po ktorom ktosi cudzí chodí
a tvoje meno stráca, stráca.

Dvojtvárnosť

Rozum sa tvári, že tu je
úplne bežnou skutočnosťou.

V oblakoch slnko zmätkuje
a ja sa tvárim, že som hosťom
tu, v tomto dome bez dverí,
bez strechy, okien, vzdušných záclon.

Nikdy si nechcel uveriť
rozprávkam, tak si teda aspoň
nalejme detské šampanské
do čaše bez dna, povedz predslov
a tvár sa, že je o láske,
čo tiež tak hľadá – hlúpo, skleslo.